

přiměřenou srážku s přejímací ceny, nevyhovuje-li její jakost požadavkům v obchodě obvyklým. Pokud tudíž nalézací soud, nedbaje těchto předpisů a nebera zřetele ani ke svědeckému údaji výkupního komisaře Josefa B-a, dle něhož by byli (jakožto výkupní komise od obžalovaného) přijali všechno, tedy i oves špatný, zadní, míchaný s vikví), neshledal zavinění obžalovaného v tom, že 2 q zabaveného ovesa prodal, stalo se tak zřejmě jen následkem nesprávného použití zákona.

Čís. 1099.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Byl-li nemocný kůň původně koupen na porážku, kupitelem však vyléčen a dále prodán, jest při posuzování přiměřenosti prodejní ceny přihlížeti též k tomu, oč kůň vyléčením získal na ceně.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, Kr I 107/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v České Lípě jako soudu nalézacího ze dne 23. listopadu 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle §u 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá rozsudek první stolice z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. tvrdě, že rozhodnutím o otázce, zda stěžovateli za vinu přičítaný skutek zakládá trestný čin, porušen byl zákon. Podle tvrzení stěžovatele přehlíží rozsudek, že stěžovatel koupil nemocného koně, určeného k porážce, za 3815 Kč, že se rozhodl koně léčením zachovati, což se mu po léčení podařilo. Srovnává pak stav koně při koupi a prodeji tvrdí stěžovatel, že jak zaplacená cena za koně nemocného, tak i cena za koně plně uzdraveného a k tomu způsobilého, kterou penízem 10.000 Kč na Maxmiliánu Š-ovi požadoval a dal si vyplatiti, byla zcela přiměřená. Na doklad toho dovolává se jednak výpovědi svědka V-a i samého kupitele koně Š-a, kteří potvrdili, že kůň po svém uzdravení stál za 10.000 Kč, jakož i seznání znalce Josefa H-a, který uvedl, že jak nákupní, tak i prodejní cena hledíc k povaze zvířete v příslušných dobách jest zcela přiměřenou. Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti. Soud první stolice vybuďoval svůj výrok o stěžovatelově vině na opatrovacích nákladech a zjistil, že přeplatek činil 3639 Kč, nevzav v úvahu, zda v tomto případě opatrovací náklady ve spojení se slušným občanským ziskem mohou býti jediným a spolehlivým základem pro určení přiměřenosti ceny. Nelze zapomínati okolnosti všeobecně známé, že v případě vážné nemoci nebo vady, jsou-li koně pro ně určeni k porážce, cena jich podstatně se snižuje. Již z toho možno usouditi, že odstranění nemoci nebo vady — příčiny to znehodnocení koně — musí míti podstatný vliv na cenu koně a že tudíž v případě takovém nelze vzíti za základ cenu, jež

byla zaplácena za koně ve stavu, který odůvodňoval jeho porážku. Nelze také přehlédnouti, že stěžovatel, rozhodl-li se koně zachovati a léčením vrátiti jej jeho určení jako zvíře užitkové, nijak nejednal proti zájmu spotřebitelů, nýbrž naopak úspěšným léčením jednal ve všeobecném zájmu a v úplném souhlasu se zvyklostmi již v dobách před válkou osvědčenými, dle nichž porážka koně hledíc k jeho velké užitkové hodnotě jest odůvodněna jen tehdy, nelze-li koně pro nemoc neb vadu nevyлéčitelnou (neodstranitelnou) vrátiti jeho určení, neb aspoň, lze-li tak učiniti jen s nepoměrnými náklady, jež by hodnotu koně po jeho uzdravení převyšovaly. Nelze-li tudíž vzíti za základ určení přiměřené ceny koně v případě stěžovatele opatřovací náklady proto, že nelze nepřihlížeti i k osobní námaze a práci stěžovatelově, jež vznikla mu léčením koně, nelze jinak, než přiměřenost ceny zjistiti jiným způsobem, t. j. podle stavu koně po jeho uzdravení v době prodeje Maxmiliánu Š-ovi.

Čís. 1100.

Došlo-li k novému hlavnímu přelíčení následkem zrušení původního rozsudku soudem zrušovacím, jest původní hlavní přelíčení »řízením předchozím« ve smyslu Šu 247 tr. ř.

Soud porotní jest oprávněn dáti dodatkovou otázku o duševním stavu pachatelově pouze tehdy, jsou-li okolnosti, za hlavního přelíčení tvrzené, takového rázu, že opodstatňují, předpokládajíc jich pravdivost, důvod, trestnost vylučující.

(Rozh. ze dne 1. února 1923, Kr I 1309/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovacím zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jako porotního soudu v Jičíně ze dne 11. listopadu 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem úkladné vraždy dle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 6, 10 b), 12 Šu 344 tr. ř. Zmatek čís. 3 Šu 344 tr. ř. shledává v tom, že při hlavním přelíčení byly (přes odpor obhájcův) přečteny svědecké výpovědi Anny N-ové a Antonie Š-ové. Stížnost má za to, že hlavní přelíčení, předcházející před rozsudkem porotního soudu ze dne 20. října 1921, jenž byl nejvyšším soudem zrušen jako zmatečný, jest rovněž zmatečné a zápisy o svědeckých výsleších, tam obsažené, neplatné. V tomto směru jest však stížnost na omylu. Rozsudkem nejvyššího soudu z 5. října 1922 č. j. Kr I 1362/21 (čís. sb. 946) byl zrušen jako zmatečný pouze rozsudek, nikoliv i řízení, jemu předcházejší. Nebylo proto závady, by porotní soud nepřčetl, ježto zde jsou předpoklady odstavce prvního Šu 252 tr. ř., zápis o bezvadném výslechu svědkyň N-ové a Š-ové z protokolu o dřívějším hlavním přelíčení, které se zrušením rozsudku nestálo ani zmatečným ani bezúčinným. Dle čís. 4 Šu 344 tr. ř. vytýká stížnost, že soud porušil předpis Šu 247 tr. ř., jehož dlužno dbáti pod